

ДИЕГО ХЕСУС ХИМЕНЕС ПОЕТИКА

Превод от испански: Рада Панчовска, —

chitanka.info

Капките роса
 падаха по листцата на цвета на акантуса; с тях се
 плъзгаше
 образът на небесата. Да проникнеш в затворения
 дворец на нещата; да се взираш насаме
 в счупените им огледала; да проследяваш с поглед
 хода на звездите
 по дъното, безкрайно, на водите на река.
 Да живееш движението, обитаващо
 думите,
 да познаваш видимостта, да обичаш самотата
 на падналите плодове и които, сега,
 със светлината на следобеда,
 държат будно миналото в руините на времето.

Снежните утрини замразяват с музиката си вятъра
 на зимата.

Капките роса
 овлажняват тревата на градината. Чуваши
 паметта си
 да вали над нещата, да ти отдава пламтящи думи,
 които смъртта съгражда. Никога няма да изградиш
 едно стихотворение с тях.
 Единствено очакваш, победен,
 нощта да запали заледените цветове на следобеда
 с пламъците си от мрак.

Мъглата, която съзерцаваш в очите на сръндака,
 който току-що умря; кръвта на копривата,
 населваща слизащите от планината ухаения;
 образът на чучулигата,

трилерът ѝ, бял и сух, отразен в снега, запалващ спомена ти;

мирисът на ливадата, изрисувана без граници.

Трябва да смесиш

всичко, по такъв начин,

че когато петелът на зазоряването запее,

да стане настойка с разпаления си от светлини вик на такава любовна лудост.

Ще намериш край долината на морното си кралство най-разлистените гори: слезни от коня и навлез в палата ѝ от сенки.

Край крепостния ров, от който расте вопълът на хвойната,

се навлажнява погледът, който очите ти предусещат

и никога няма да видят.

Трябва да откъснеш венчелистчетата, не на цветето,

а на отражението му, при пурпура на орхидеята, населваща поточетата,

и да добиеш уханието на цветето на скрежа,

сънуващо в затънтената тишина на гората.

Стигнал си до мястото,

където раснат цветята, но невидимото цвете, покълващо в бриза,

ще избяга от присъствието ти.

Трябва, все пак, да издигнеш олтар и да запалиш уханието му;

защото светлината му е единствената,

която ще накара да кипят образите, съставящи свитата

на настойката, която ти предлагам.

Остави да дишат мъглите му. Но недей да страдаш, ако забележиш,

че си изгубил живота си; че си откъснал

*от къта сенки, които те населват — без да добиеш
любов, —*

*най-красивите му цветя. Помисли,
че сънищата не предлагат
по-голяма пригодност на мимолетната им красота.*

III

*И наричаш стихотворение
удоволствието на ума да добие за нещата
точен език, който да разгради,
с маята на знаците си, законите,
които съзижда смъртта.*

*Но като даваш форма на духа си, ти предлагаш
по-голямо безпокойство на съществуването си.*

*И наричаш стихотворение
всичко, което, безстрастно, представя желанието
над границите на неувереността.*

IV

*Да приотваряш очи,
докато видиш немислимото, е да твориш.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.